

Bernard

MINIER

Dvě dívky.
Dva případy.
Jedno děsivé
tajemství.

Sestry

xyz

Sestry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier

Sestry – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bernard

MINIER

Dvě dívky.
Dva případy.
Jedno děsivé
tajemství.

xyz

Sestry

BERNARD MINIER

Sestry

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

xyz

Mým dětem

*Ve dvaceti letech jsme věřili v tento svět, jenž
nebyl ničím jiným než naší budoucností.*

Pierre MICHON

Všichni si v jisté části své osobnosti nesou viditelně psychologická stigmata smrti. Není to chvilkové poblouznění mého ducha, ale nedokážu udělat jediný krok, aniž bych nepřišel do styku se smrtí, aniž bych ji neviděl hořet pod víčky, aniž bych necítil tajemný dotek rukou, které se ke mně napřahují...

Octave MIRABEAU,
Zahrada proseb

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © XO Éditions 2018.
All rights reserved.
Translation © Jiří Žák - heirs, 2019
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-860-4
ISBN e-knihy 978-80-7683-864-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-865-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-861-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Předehra (1988)

Sestry

Před nimi se rozprostíral obrovský, nekonečný les...

Bylo dvaadvacet hodin a třicet minut a vlahý červnový večer se odmítal ponořit do tmy. Už se skoro setmělo, ale ještě ne úplně. Ne úplně. Byla čím dál větší tma, ale ve zbytku světla se stále dala rozeznat jemná mozaika listoví, připomínající tapiserii zašlých barev, a bílé skvrny květin rozházených v trávě jako popcorn. Jejich bílé šaty plovávaly vzduchem a vypadaly jako duchové. Naopak pod stromy byla už příliš velká tma na to, aby se tam dalo vidět cokoliv. Podívaly se na sebe, usmály se, ale jejich dospíváním rozpálená, dychtivá srdce tloukla příliš rychle a silně. Kráčely dál mezi kmeny buků a kaštanů po mírném svahu směrem k potoku. Držely se za ruce. Vzduch se ani nepohnul, nezaťoulal ani slabý větřík. Mezi stromy vládla naprosto nehybná tma. Dokonce ani listy na stromech nešuměly. Les vypadal jako mrtvý. O kus dál někde na pasece nebo na dvoře farmy zaštěkal pes a směrem od silnice se ozval zvuk motocyklu přidávajícího plyn. Jedné bylo patnáct a druhé šestnáct, ale vypadaly jako dvojčata. Stejně dlouhé vlasy barvy zrajícího obilí, stejné velké oči, stejné štíhlé postavy... Byly nepochybně hezké, svým zvláštním způsobem dokonce krásné. Ano, zvláštním.

V jejich pohledech a hlasech bylo něco znepokojujícího. Aliciných vlasů se dotkl netopýr a dívka ze sebe vyrazila přidušený výkřik.

„Pst!“ napomenula ji její starší sestra Ambre.

„Nic jsem neříkala!“

„Vykřikla jsi.“

„Nevykřikla!“

„Ale ano, vykřikla! Bojíš se?“

„Ne!“

„Lžeš... Samozřejmě že se bojíš, sestřičko.“

„A já ti říkám, že se nebojím!“ protestovala mladší hlasem, v němž se sice ještě ozývalo dětství, ale přitom se už snažil znít pevně a dospěle. „Jen jsem trochu napjatá.“

„To bys měla,“ prohlásila Ambre, „protože tenhle les je nebezpečný. Všechny lesy jsou takové.“

„Tak co tady děláme?“ zeptala se Alice vyzývavě a rozhlédla se kolem.

„Ty ho nechceš vidět?“

„Samozřejmě že chci. Ale opravdu si myslíš, že přijde?“

„Slíbil to,“ odpověděla Ambre vážně.

„Muži rádi slibují, ale sliby nedodržují.“

Ambre se zachichotala.

„Co víš ve svém věku o mužích?“

„Dost.“

„Vážně?“

„Vím, že tatínek spí se svou asistentkou.“

„Ale to jsem ti řekla já!“

„Vím, že Thomas onanuje!“

„Thomas není muž, ale kluk!“

Sestry

„Je mu osmnáct!“

„A dál?“

Takhle kráčely tichým lesem a hrály jednu z těch slovních her, jejíž tajemství ovládaly už od dětství. Tak dlouho, až kam jim pa-měť sahala. Ve dne by se daly rozdíly mezi nimi lépe rozeznat. Vy-klenuté Alicino čelo, umíněný výraz, rysy, jež se právě zbavovaly slupky dětství, a oproti tomu krása Ambre, jejíž ženské tělo se už začínalo plně vyvíjet a za jehož zřetelnými, jasně definovanými tvary se otáčely všechny pohledy.

„Proč by sem měl chodit?“ zeptala se mladší sestra. „Pro něj jsme jen dvě malé blbky.“

„Tak to se pleteš,“ odpověděla dotčeně Ambre, když obcházely starý buk ležící v zimolezu.

Jeho kořeny pokryté černou hlínou se tyčily k nebi jako prsty. Mohutný strom, který porazili ti slabší – vítr nebo paraziti. Takhle to chodí v životě vždycky, silné nakonec porazí ti slabší.

„Pro něj jsme něco úplně jiného,“ prohlásila.

Měla chuť dodat: *Každopádně já jsem pro něj něco jiného, proto-že ty jsi ještě dítě.* Ale ovládla se.

„Ano? A co jsme?“ zeptala se Alice hlasem, v němž se ozývala zvědavost.

„Dvě mladé, velmi inteligentní dívky. Nejinteligentnější, jaké kdy potkal.“

„A to je všechno?“

„To ne...“

„Tak co ještě?“ ptala se Alice pořád tím vyzvídajícím tónem.

Ambre se zastavila a otočila se k sestře. Pohled měla temný, ostřejší a panenky rozšířené.

„Podívej se na mě, sestřičko.“

Alice se na ni zahleděla.

„Dívám se. A neříkej mi sestřičko. Mezi námi je jenom rok rozdíl.“

„Co vidíš?“

„Šestnáctiletou pubertáčku v trapných šatech,“ odsekla Alice.

„Říkám ti, podívej se na mě.“

„Dívám se!“

„Nevidíš ani ťuk!“

Ambre si rozepnula knoflíček.

„Kozy,“ odpověděla Alice co nejpomaleji.

„Ano.“

„Ženské tělo...“

„Ano.“

„Krásnou holku...“

„Ano. A dál?“

„Já nevím...“

„Přemýšlej!“

„Já nevím!“

„Co jsme pro něj?“ zeptala se Ambre a ukázala na knihu, kterou nesla v pravé ruce.

„Jeho fanyanky,“ odpověděla okamžitě Alice třesoucím se hlasem, který prozrazoval vzrušení.

„Přesně, *fanyanky*! A on zbožňuje fanyanky. Hlavně když mají kozy a kundu!“

Vykročily dál a pod nohama jim zapraskaly suché větve.

„A nejsme pro něj moc mladé?“ znepokojila se Alice. „Vždyť je mu už třicet.“

„Právě v tom je to kouzlo.“

Sestry

Vklouzly do křoví. Na pasece se před nimi vynořil tmavý obrys starého holubníku. Měsíční světlo osvětlovalo jeho střešní tašky a holubník vypadal jako strážní věž.

„Dvě krásné mladé holky, které ho zbožňují a uctívají. Samy s ním v noci. To uvidí. A proto přijde.“

„Myslí si o sobě, že je silný, krásný, inteligentní a cool,“ řekla Alice jako ozvěna.

Ambre rozhrnula poslední větve. Holubník se objevil přímo před nimi.

„Ano. Ale my jsme chytřejší než on, vid', sestřičko?“

Pozoroval je z křoví. Ukrytý. Chodily kolem holubníku a začínaly být nervózní. Začínaly se hádat. Za chvíli se naštvou a odejdou. Špičkou jazyka si olízl rty a pak ho strčil do dřavé stoličky vpravo nahore, která ho začala bolet večer, když ležel v posteli. *Kaz...* Ale při pohledu na obě puberťačky se usmál. Rukou odehnal mұry, které mu poletovaly před obličejem, a postavil se.

„Ambre, pojďme pryč. Nepřijde. Jsme v tomhle lese... samy.“

Když tuhle větu pronesla Alice nahlas, zachvěla se strachem. Byla to jedna z těch věcí, o kterých bylo snadnější snít, než aby je člověk zažil na vlastní kůži. Věc, na kterou radši ani nemyslet.

„Bojíš se,“ řekla Ambre.

„Ano, bojím se. No a?“

Měla chuť sestře prozradit, co se jí honilo hlavou. Co když se v tomhle lese schovává někdo jiný? Co když opravdu zapomněl a nepřijde? A co když se kolem potulují nebezpečná zvířata? Věděla, že mezi největší tvory v tomhle lese patří divoáci, lišky a srnci.

Hnízdili tu krahujci, žluny a kalousi ušatí. Jeden z nich ze sebe právě vyrazil své dlouhé slavnostní húhú. Možná se schovával v holubníku. Odpověděly mu tři tóny puštíka, kterými jako by se vysmíval soví moudrosti.

V lese se také skládala mozaika vody, potoky a rybníky, v nichž v tomto krásném červnovém večeru skřehotaly ropuchy a rosničky.

„Opravdu sis myslela, že sem přijde?“ trvala na svém Alice.

„Přijde!“

V hlase starší sestry se teď ozývala nedočkavost a také pochybnosti. Mladší sestra si toho okamžitě všimla.

„Ještě pět minut a pak se vrátím domů.“

„Jak chceš.“

„A ty tady zůstaneš sama.“

Tentokrát se neozvala žádná odpověď.

Náhle se křoví v jejich blízkosti zatřáslo jako při poryvu větru. Jenomže žádný vítr nefoukal. Obě dívky se zachvěly. Otočily se směrem, odkud zvuk přicházel.

Mezi keři se objevila jeho postava. Se zašustěním odhrnul rukou větev a ve světlém plátěném obleku vykročil směrem k nim.

„Ty jsi nás sledoval?“ vykřikla Ambre.

„Pozoroval... Přišly jste... To je dobře.“

Jednu po druhé si pozorně prohlédl.

„To nejsou šaty na první svaté přijímání,“ řekl s úsměvem.

„Vybraly jsme takové, které se jim aspoň trochu podobají,“ odpověděla Alice.

„Jste nádherné,“ pronesl obdivně. „Jsem opravdu dojatý, že jste přišly... A že jste mi věnovaly takovou pozornost.“

Sestry

Vzal je obě za ruku.

„Jsme tvoje největší obdivovatelky,“ přiznala Ambre bezelstně, ukázala knihu a pevně sevřela jeho horkou dlaň.

„Tvoje největší obdivovatelky,“ zopakovala Alice a stiskla mu druhou ruku.

Myslely to upřímně. Už ve dvanácti začaly číst jeho romány plné takřka nesnesitelného násilí, šokujících a pobuřujících scén, vražd a mučení. Líbilo se jim, že viníci se z toho často dostali a že oběti nebyly nikdy úplně nevinné. Hlavní bylo, že v jeho románech panovala dekadentní atmosféra, všechny postavy poháněly morbidní pudy, odporné motivy a velmi kreativní perverze. A samozřejmě v nich byla spousta sexu.

„Já vím,“ řekl.

V tu chvíli vypadal skutečně dojatě, oči měl pod dlouhými černými řasami zalité slzami. Nebyl krásný, ale jeho rysy byly harmonické a vyzařovala z nich žádostivost, nepříliš svůdný, ale sympatický typ.

Náhle se zvedl vítr a v korunách nejvyšších stromů to zašumělo. Všiml si, jak se obě sestry zachvěly, a jeho úsměv se ještě rozšířil.

„Panenky se bojí v lese!“ pronesl.

Byl to citát z filmu Ingmara Bergmana *Pramen panny*. Zavrtěl hlavou a předstíral, že se rozhlíží. Zamračil se.

„Je to tak osamělé a tiché místo.“

„Proč nám naháníš strach?“ zeptala se Ambre. „Jsme tu s tebou.“

„To je pravda,“ odpověděl.

„A ty jsi s námi,“ pokračovala. „Co děláš v lese tak pozdě večer se dvěma šestnáctiletými dívkami?“

„Patnáctiletými,“ upřesnila Alice tónem, který zněl jako obžaloba.

„Nic špatného, že?“ řekl ironicky.

Zahleděl se na ně. Jeho oči se tentokrát zúžily ve dvě šterbiny. V duchu se očividně ptal, jakou na něj přichystaly past. Znovu se rozhlédl kolem.

„Sledoval vás někdo?“

„Nikdo.“

Ambre se na něj upřímně usmívala.

„Podívej se na sebe,“ řekla náhle pichlavě. „Muž, který ve svých románech popisuje ty nejkrutější zločiny, autor, který se proslavil krvavými scénami, má teď strach ze dvou mladých holek.“

„Nemám strach,“ odpověděl mile.

„Ale máš.“

„Nemám strach, jen jsem opatrný.“

„I když naše emoce skrýváme za slovy, pořád zůstanou emocemi. Jak to, že píšeš tak hrůzné a fascinující knihy?“ řekla starší sestra a zadívala se mu přímo do očí. „Jak můžeš psát všechny ty úžasné... a *děsivé* stránky? Přitom vypadáš tak... *normálně*.“

Její hlas teď byl temný jako okolní les. Zdálo se, že jeho obyvatelé cítili napětí, protože sovy, buřňáci a další ptáci si začali odpovídat z jednoho stromu na druhý. Někde se pohnul jelen nebo srnec. On nic o lese nevěděl. Zašumělo křoví, jako by se celý les najednou probouzel jako nástroje ladící na koncert. Všechna zvířata se chystala na noční symfonii.

„Nikdy jsi neměl chuť uskutečnit své fantazie?“ zeptala se Ambre.

„Cože?“

Sestry

„Všechny ty vraždy, mučení, znásilňování...“

Hleděl na ni celý zkoprnělý.

„Děláš si ze mě legraci nebo co?“

Studoval puberťáččin výraz. Nedokázal ho identifikovat.

„Vůbec si neumíš představit, jak na nás tvoje knihy působí,“
dodala.

Upřeně na ni hleděl. Přistoupila k němu ještě blíž.

„Nezapomeň, že jsme tvoje největší obdivovatelky,“ zašeptala
a on ucítil na uchu její teplý dech. „Můžeš po nás chtít *všechno*.“

Její tón a dech podráždily jeho pokožku na krku tak, až se mu
zježily chlupy. Ustoupila od něj a s uspokojením si všimla, že jeho
pohled potemněl. Takovou temnotu už viděla v jiných očích. Tak
ráda ji vyvolávala. Poznala, jak se v něm všechno vaří. Bylo tak
snadné manipulovat s muži. Cítila přitom skoro zklamání. Ne-
musela být vůbec krásná nebo inteligentní. Stačilo jim dát to, co
chtěli, ale ne moc rychle.

Ani moc často.

„Tak co?“ zeptala se.

I ve tmě viděla, jak zrudl. Podíval se z jedné na druhou. Na tvá-
ři se mu objevil široký úsměv. Oči se mu rozzářily chťicem a kru-
tostí.

„Jste zlobivé holčičky,“ řekl.

1993

1.

Kapitola, v níž se najdou dvě dívky v šatech na první svaté přijímání

Tyhle chvíle měl rád. Třikrát týdně. V létě i v zimě. Pustit se po vodě, nechat se unášet větrem podél ostrovů na řece Garonně. Grand Ramier, ostrovy Des Moulins a Empalot. Při východu slunce. Když se město teprve probouzí. Bylo půl sedmé ráno a teplota už dosahovala patnácti stupňů.

Oblečený ve světlemodrých šortkách a bílém tričku s pokrčnými nohama, nataženými rukama a s tělem ohnutým dopředu, se zády obrácenými k přídi a se zadkem zdviženým ze sedátka – této poloze se bez legrace říkalo „smát se do zákulisí“ – hnal kupředu svou úzkou loďku, hypnotizovaný pohybem vody ubíhající pod vesly. Jeho kadence se skládala ze čtyř fází: uvést člun do pohybu, odrazit se nohama a přitáhnout paže, zvednout vesla z vody, přitáhnout je za záda, nechat je pomaličku klesnout, ohnout se, pravidelně pokrčit nohy, aby se nenarušil skluz, a pak vesla znovu ponořit do vody. Klíčem byla plynulost. Klouzání. Měl všechny předpoklady, aby to dokázal: sílu, jemnost, výkonnost a uvolnění. Sport, který vyžadoval zapojení všech svalových skupin: záda, ramena, paže, stehna, zadek, břicho... A taky soustředěnost.

Vesloval podél západního břehu ostrova Grand Ramier, na němž mezi stromy stál na pilotech stadion a univerzitní městečko. Na rozlehlé vodní ploše byl sám, protože nerad vesloval ve skupině. Po jeho levici asi sto metrů daleko se táhla betonová zeď činžáků. Po pravici o kus blíže rostla hustá vegetace, v níž se klikatila ramena řeky, která připomínala americkou Lousianu. Příď jeho lodi mířila k vysokému komínu továrny AZF natřenému nazeleno, kterému zdejší obyvatelé říkali „Zelená věž“ a jenž plival na bledé nebe kouř nitrátu amoného. Byl chemik. Věděl, že by měl být komín továrny AZF vybaven systémem na snížení stupně znečištění jako většina komínů, ale tohle nebyl ten případ. Organizace Děti Země nedávno odhalila „časovanou bombu“, kterou představovala existence chemického pole v centru Toulouse. Velmi dobře věděl, o čem se mluví. Nejenže se tato pole nacházela velmi blízko obydlených míst, ale během první světové války se tady vyráběla spousta střelného prachu a výbušnin. Po válce spotřeba střelného prachu razantně klesla a výrobci zůstala velká zásoba nitrocelulózy, kterou umístil do čtyř velkých rybníků, nacházejících se mezi řekami Saudrune a Garonne. Podle posledních zpráv byly zásoby pořád tam. Na dně rybníků. Čekaly osmdesát let, až se o ně začne někdo zajímat. *Bylo to tolik střelného prachu, že by se jím dal vyhodit do povětří celý kraj.* Dodnes nikoho nenapadlo neutralizovat ho. O kolik se za osmdesát let zvýšil počet zdejších obyvatel, napadlo ho.

Těsně předtím, než dovesloval k továrně, zahnul a vydal se doprava po úzkém říčním rameni. Z obou stran ho teď obklopovala hustá vegetace, takže měl pocit, že pluje ekosystémem říční delty. Pokaždé ho překvapilo ticho a mír, který v těchto místech panoval. Takřka nábožný klid. Jako kdyby najednou opustil město

Sestry

a vjel do paralelního světa. Zpomalil. Tenhle okamžik měl nejraději. U břehu sice plavaly odpadky a na nízkých větvích se zachycovaly plastové pytle, ale jinak už chyběl jen zvuk houslí a tahací harmoniky. *Born on the Bayou*. V létě se sem slétali luňáci, namodralé vážky a močící žáby – říkalo se jim tak, protože když se je někomu podařilo chytit, vylučovaly moč.

Za stromy se daly vytušit domy, ale tady na řece byl sám. Dál zvolna klouzal po hladině a vychutnával si tuto mírumilovnou mezihru, když si po pravici všiml něčeho, co tam minule nebylo. Dva velké bílé objekty ležící u úpatí stromů. Vypadalo to jako dva obří plastové pytle. Ach, ne... Svatá Marie, Matko Boží! Ty dvě průsvitné bílé věci, které vykukovaly mezi stromy a křovím, *byly šaty poletující ve vzduchu*. A z těch šatů trčely čtyři paže, čtyři nohy... a dvě hlavy. Dvě lidské bytosti... Nebo aspoň to, co z nich teď zbývalo. Cítil, jak se mu zrychlil tep. Veslování je výtečný sport pro srdce. Během let si vytvořil pozoruhodnou aerobní i anaerobní kapacitu, ale teď jeho mozek okamžitě interpretoval, co viděl, a vyslal vzkaz do nadledvinových žláz, které vzápětí začaly vylučovat adrenalin. Ačkoli byl vytrénovaný, následkem toho došlo ke třem nevyhnutelným fyziologickým efektům: ke zrychlení srdečního rytmu a zvýšení tlaku, roztažení plic a přesměrování krve ze zažívacího systému do svalů a mozku. Cílem všech těchto procesů bylo zvolit si úprk nebo se nebezpečí postavit.

A François-Régis Bercot reagoval.

Nejdřív spustil vesla vertikálně do vody a zastavil loď.

Pak vesla vytáhl z vody, ruce přiblížil k hrudi, vrátil vesla zpátky do vody a začal s lodí couvat, aby se dostal blíž k bílým šatům. Začaly se přibližovat.

BERNARD MINIER

Nechal loď pomalu klouzat po hladině a zastavil ji skoro u nich.

Je třeba poznamenat, že to, co viděl, nijak nepřispělo k ideálnímu fungování jeho metabolismu. Bílé šaty se díky stuhám uvázaným kolem pasu podobaly šatům, které si dívky oblékají k prvnímu svatému přijímání, nebo jednoduchým svatebním róbám. A proboha, ta dvě těla, jež se nacházela uvnitř, byly dvě mladičké dívky s dlouhými vlasy v barvě zralého obilí. Seděly tváří v tvář přivázané ke stromům asi tři metry od sebe skoro na břehu řeky. Hlavy měly skloněné k hrudi. Jejich těla obtáčely silné provazy a zdálo se, že jedna z těch dívek, co měla na hrudi dřevěný křížek, má obličej pod závojem vlasů rozbitý a oteklý. Bercotovi se zvedl žaludek. Cítil, jak mu do krku stoupily žaludeční šťávy. Strčil si dva prsty do krku, nahnul se přes okraj člunu a vyzvracel se.

Napadlo ho, že je to možná naposled, co vesloval tímto ramenem, a možná dokonce naposled, co vesloval po téhle zkurvené řece vůbec. Každopádně věděl, že by už nikdy nemohl proplout pod těmito stromy. Pokaždé by ho vidina těch dívek pronásledovala. Napadlo ho, co to mohlo být za zrůdu, která byla schopná spáchat něco takového, a přestože bylo teplo, přeběhl mu mráz po zádech.

Musí něco udělat... Nemůže tady zůstat.

Někde na západě zahřmělo. Bercot se znovu zachvěl a otrásl se. Obrátil člun a vesloval podél protějšího břehu. Počíнал si stejně nešikovně jako člověk, který je pořádně vynervovaný. Říční rameno bylo úzké a on litoval, že si nevzal kánoi.

Telefon... Musí se nutně dostat k telefonu, pomyslel si a vesloval tak rychle jako nikdy v životě.

2.

Kapitola, v níž se najde otec (1989)

Posvátný kopec, pomyslel si mladý muž, když ho spatřil ve slunci. Nejmenovala se snad nejbližší vesnice Sion? Otcův dům vypadal ospale. Okenice všech oken v přízemí – vedla do místností, do kterých otec po matčině smrti nevstročil – byly zavřené, ale ty v prvním patře zůstaly otevřené. Vánek, jenž nepřinášel žádné ochlazení, pohyboval korunami stromů v lese a světle žlutým obilím za domem. Ještě úplně nedozrálo... Za necelý měsíc budou kolem jezdit na plný výkon kombajny, které nad poli rozvíří mraky zlatavého prachu.

Martin Servaz vypnul motor Fiatu Panda, vystoupil na drobný štěrk v aleji lemované staletými platany a nadechl se. Kdy tady byl naposled? Před měsícem? Před dvěma? *Cítí ji. Kouli. V břiše...* Jako ty chuchvalce z chlupů, které dává kočky. Měl ji tam pokaždé, když sem přijel, a během let se stále zvětšovala.

Vykročil ke staré farmě zaplavené slunečním světlem. Bylo teplo. Skoro vedro. Vypadalo to spíš na polovinu léta než na květen. Pot mu pod tričkem stékal po zádech.

Snažil se otci z fakulty dovolat, ale stařec to nebral. Možná si doprával siestu nebo vyspával opici z vína. Martin si všiml, že

otcův Renault Clio stojí zaparkovaný na obvyklém místě vedle stodoly, v níž už deset let rezivělo zemědělské náčiní. Otec nebyl zemědělec, ale profesor francouzštiny.

Občejný profesor milovaný svými žáky.

To bylo ovšem dávno předtím, než k nim domů vnikla dvě indi-
vidua, znásilnila jeho ženu a pak ji zabila. Dnes se bývalý elegant-
ní profesor francouzštiny, štíhlý a energický jako mladík, podo-
bal jednomu z ubožáků, kteří opakovaně končí v cele na četnické
stanici, kam si pro něj Martin musel už několikrát přijít. Jeden
z četníků byl jeho někdejší spolužák. Zatímco se Martin rozho-
dl studovat literaturu, kamarád si vybral kariéru u četnictva. Po-
každé když se Martin objevil, aby si otce vyzvedl, nasadil četník
soucitný výraz. Bezpochyby si představoval, jak by se cítil, kdyby
se ocitl na jeho místě. Empatie je často jen jistá forma sebelítosti.

Štěrka mu zaskřípal pod nohama. Odehnal rukou hmyz a zasta-
vil se před starými dřevěnými dveřmi, z nichž se jako hadí kůže
odlupovaly zbytky nátěru. Na okamžik zaváhal, jestli je má vůbec
otevřít. Když to udělal, panty, které bylo potřeba namazat, rezavě
zavrzaly do ticha domu a rozehnaly stíny.

„Tati?“

Vešel do chodby, ve které to bylo i v létě cítit zatuchlinou a vlh-
kostí. Ticho a chlad jako by ho vtáhly do jiného časoprostoru. Jako
by ho harpuna nějakého lumpa vytrhla z přítomnosti. Měl pocit,
jako by se odněkud měla vynořit maminka. Jako by se na něj
měla usmát a pohladit ho po vlasech. Koule v břiše rostla... Do-
šel do kuchyně, což byla jediná místnost v přízemí, kterou otec
ještě používal. Velká stará kuchyň s bílými kachličky na stěnách,
podobajícími se těm v pařížském metru a připomínajícími staré

Sestry

časy, o nichž snili všichni realitní makléři ve městě, byla prázdná. Zmáčkł vypínač a rozsvítil. Ještě tam voněla káva. Martin si všiml, že otec zase nechal zapnutý kávovar. Ani si nedal tu práci, aby otevřel okno a vyvětral. Martin ho v duchu viděl, jak osaměle pije kávu v pět hodin ráno ve velké místnosti osvětlené holou žárovkou. Jediný zvyk, který nikdy neporušil, i když ve tři hodiny odpoledne – a někdy ještě dřív – nahradil kávu alkoholem.

Natočil si sklenici vody, vyšel z kuchyně a chodbou zamířil ke schodišti vedoucímu do prvního patra.

„Tati, to jsem já!“

Pořád žádná odpověď. Schody žalostně skřípaly. Byl to jediný zvuk ozývající se v celém domě. Ticho, jež zde panovalo, ho rozčilovalo. Z místa vyzařovala taková opuštěnost, že měl chuť utéct.

Když vystoupal na odpočívadlo, přece jen něco zaslechl. Důvěrně známou hudbu... Mahler... Durové *cé* a molové *a*, genetický kód *Písně o Zemi*, a vzápětí agonie závěrečného adieu zachycená v jediném slově *ewig* (věčně) *ewig ewig ewig*... opakovaném sedmkrát za sebou nebesky krásným, čistým, zmírajícím hlasem Kathleen Ferrierové. Pak ticho... bolest, rozjímání, ticho... Martin si vzpomněl, že sám Mahler se ptal, jestli lidé nespáchají sebevraždu, až jeho dílo uslyší, a že je to nejoblíbenější dílo jeho otce.

„Tati? Haló!“

Zastavil se. Napnul uši. Hudba linoucí se na konci chodby skrz dveře do pracovny byla jedinou odpovědí. Dveře byly pootevřené a sluneční paprsky, v nichž se koupala místnost za nimi, zapalovaly na zaprášené podlaze ohně a kreslily světelnou diagonálu, která dělila chodbu na dvě temné části.

„Tati?“

Najednou dostal strach. Škodolibý skřítek mu bušil v hrudi. Udělal pár kroků a překročil světelnou hranici. Položil dlaň na dveře a pomaličku je otevřel. Hudba zmlkla. Zůstalo jen ticho.

Promyslel otec to načasování předem? Později si Martin spočítal, že pokud přehrání jedné strany vinylové desky trvalo asi půl hodiny, musel otec spáchat fatální čin krátce poté, co vložil desku do gramofonu, tedy v době, kdy už byl Martin v půli cesty. Nebyla to žádná náhoda. Tím se později bezpochyby trápil nejvíc. Že jeho otec všechno naaranžoval a zrežíroval pro jediného diváka. Pro něj, pro dvacetiletého Martina Servaze. Pro svého jediného syna.

Když to plánoval, uvědomoval si, jaké to bude mít následky? Jak obrovské břemeno Martinovi zanechal?

Ted' otec seděl v křesle za psacím stolem, na němž ležely srovnané papíry a stála zhasnutá lampa, a tvář a tělo měl zalité slunečním světlem zaplavujícím místnost. Hlavu měl skloněnou k hrudi, ale smrt ho dostihla v okamžiku, kdy ještě seděl naprosto vzpřímený. Obě předloktí měl položená na opěradlech a ruce vypadaly, jako by je ještě stále svíraly. Byl oholený a měl umyté a učesané vlasy. Na sobě měl světlemodrý oblek a dokonale vyžehlenou tmavomodrou košili. Takhle oblečený už dávno nevycházel. Dokonce kravatu měl pečlivě uvázanou. Byla černá a hedvábná, jako kdyby si oblékl svou vlastní bolest.

Martin upřeně hleděl na bílou pěnu, která otci vytekla z otevřených úst na bradu a několika kapkami potřísnila i kravatu. *Jed... jako v antice... Jako Seneca, jako Sokrates. Filozofická sebevražda, samozřejmě!*

Ten starý grázl, pomyslel si se sevřeným hrdlem a teprve pak si uvědomil, že ta slova pronesl nahlas a že ve svém hlase slyšel zuřivost, pohrdání a vztek.

Sestry

Pak přišla bolest jako poslední vlna, kterou se málem udusil. Otec dál ztělesňoval neproniknutelný klid. Martin však měl pocit, že mu chybí vzduch, že se v místnosti nedá dýchat. Zároveň něco v jeho hrudi narostlo a pak zmizelo, aniž by si to uvědomoval. To parné odpoledne v pracovně, v níž se sluneční paprsky zachytávaly o pozlacené hřbety knih, se z něj něco vypařilo. Část jeho samého.

Byl konec.

Od tohoto okamžiku stál v první linii a hleděl smrti do tváře. Té smrti, které před ním, když byl ještě dítě, stáli v cestě rodiče, ale teď se jí přirozeným řádem věcí ocitl tváří v tvář. Někdy však tento řád věcí není respektován a děti odcházejí první. Někdy rodiče odcházejí moc brzy a dítě pak musí samo čelit prázdnotě, která zůstane mezi nimi a obzorem.

Hodiny v přízemí odbily třikrát.

„Tati, umřu?“

„Všichni umřeme, synku.“

„Ale budu starý, až umřu?“

„Samozřejmě. Hodně starý.“

„Tak to bude až za dlouho, vid?“

Zvláštní slova na osmileté dítě.

„Ano, chlapče, za velmi, velmi dlouho.“

„Za tisíc let?“

„Skoro...“

„A ty taky umřeš za dlouho, tati?“

„Proč takové otázky, Martine? To kvůli Teddymu, vid? Je to kvůli Teddymu?“

BERNARD MINIER

Teddy byl hnědý labrador, který umřel na rakovinu měsíc před tímto rozhovorem. Pohřbili ho u úpatí starého dubu, který stál asi deset metrů od domu. Teddy byl oddaný, laskavý a veselý, ale taky tvrdohlavý a klidný pes. V očích měl lidský výraz. Bylo těžké určit, kdo měl koho rád víc, jestli pes Martina, nebo Martin psa. A kdo komu velel.

Onoho 28. května 1989 zamířil ke gramofonu, aby zaplnil prázdnotu. Zvedl opatrně přenosku a položil jehlu do drážky vinylové desky. Počkal, až skončí praskání a až v místnosti znovu slavnostně zazní hudba.

Pak zvedl sluchátko telefonu s definitivním pocitem, že odtě už nikdy nebude šťastný.

3.

Kapitola, v níž se mluví o stěhování

Je 28. května 1993. Už čtyři roky. Lež paměti. Detaily, o nichž nevěděl, jsou-li pravdivé, nebo vymyšlené. Manželská postel, v níž se poslední dva roky skoro každé ráno probouzel a která představovala hradbu před útoky minulosti. Nepochopení, zmatek, znechucení... Dokonce i po čtyřech letech. S hlavou zabořenou do polštáře se přetočil na stranu a podíval se na displej budíku. Sedm hodin a sedm minut. Zrovna se zamyslel nad tím, která část vzpomínek je skutečná, když do pokoje vešla Alexandra.

„V pořádku?“

Víc neřekla. Včera večer o tom nemluvili, ale věděla dobře, co je dnes za den. Vrátila se ze zpátečního letu Toulouse–Paříž–New York a každému přivezla dárek. Plyšového jednorožce pro Margot a pro něj exemplář knihy *Look Homeward, Angel* z roku 1953, který koupila v malém antikvariátu na Manhattanu nedaleko hotelu. Když se vrátila, vlasy měla ještě stažené do drdolu, z něhož vyklouzlo několik neposlušných kadeří. Ve skutečnosti ten drdol zbožňoval, dodával jí klamný seriózní vzhled. Jenomže to ráno jí vlasy volně spadaly na ramena. Tři dny volna a pak let do Hongkongu. Nebo to byl Singapur? Polovinu času trávila v letadlech, na letištích a v hotelích,

druhou polovinu s Margot a s ním. Vyprávěla mu o „výjimečných“ vztazích, které někdy vznikají mezi stevardkami a piloty. V žargonu leteckých společností se stevardkám, které podlehly kouzlu pilotů, říkalo „neteřinky“. Tenhle výraz mu připadal značně ošklivý a až příliš laskavý. Smáli se tomu, ale on se nemohl ubránit, aby se mu při tom nesvíral žaludek. Napadlo ho, jestli jednoho dne nebudou Alexandře taky tak říkat. Nebyl hloupý, věděl, že aspoň jeden člen leteckého personálu se ji pokouší svést, stejně jako to dělal on jako student, když ještě studovali na fakultě. Cesty, mezipřistání a hotely... Existuje snad vhodnější prostředí k nevěře? Uvědomoval si, že je to nespravedlivé zevšeobecnování.

Zaslechl zahřmění. Už se rozednilo a dělalo se horko, ale nebe bylo zatažené. Určitě bude pršet. Posadila se k němu na okraj postele, sukně se jí přitom vyhrnula nahoru. Chystal se jí pohladit kolena, když pronesla lhostejným, oznamujícím tónem: „Margot je vzhůru.“

Zamrzela ho ani ne tak reakce jako spíš absence frustrace v jejím hlase. Už jsme se nemilovali dva měsíce, pomyslel si a musel se přinutit, aby to nevyslovil nahlas.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se, jako by chtěla vyvážit svá předchozí slova.

Ano. V pořádku. Všechno je prima. Super. Díky. Začínal ji snad nenávidět? Možná... Může člověk milovat a zároveň nenávidět? Jistě. Chystal se vstát, když do dveří vběhla dvoutletá Margot a vrhla se k němu do postele.

„Tati!“

Přivítal to malé tornádo s roztaženou náručí a se smíchem se s ní svalil zpátky do peřin. Bylo mu čtyřicet a měl tolik lásky na rozdávání.

Sestry

Když vcházel do sídla kriminální policie v rue du Rempart-Saint-Étienne, lilo jako z konve. Byl to těžký, teplý déšť, který měl rád. Bouřka vypukla plnou silou. Mokrý vlasy mu zmáčely límeček košile s rozhalenkou. Na rozdíl od většiny kolegů z kriminální brigády, kteří byli většinou o dvacet let starší a naprosto oprávněně ho považovali za zelenáče, nenosil kravatu. Martin vděčil za svůj rychlý přesun na jih Francie – po pouhých dvou letech strávených v Paříži – dobře postavenému strýčkovi na generálním ředitelství. Ten jeho touhu stát se policistou přijal nejprve s velkým skepticismem, který však vystřídala zvědavost a překvapení nad jeho skvělými výsledky ve škole Cannes-Écluse (tedy kromě střelby, z níž při zkouškách dostával ty nejhorší známky) a nad slibnými začátky u státní policie.

Věděl, co si o něm myslí někteří mazáci. Že se na tuhle profesi nehodí. Že by si měl ostříhat vlasy a vzít si kravatu (v kriminální brigádě ji nosili skoro všichni). A taky že postupuje příliš rychle. Necháпали, proč ho Kowalski tak prosazuje, proč ho vzal pod svá ochranná křídla a proč ho upřednostňuje před mnohem zkušenějšími kolegy.

Zavolal si výtah a potřásl svými dlouhými mokkými vlasy jako zmoklý pes. Vstoupil do kabiny a nadechl se pachy tabáku a laciné vody po holení.

Léo Kowalski. Když Servaz poprvé spatřil šéfa skupiny, okamžitě se mu vybavil kapitán Larsen, postava z románu Jacka Londona. Stejně jako on měl rezavé vousy, postavu mořského vlka, surovou sílu, autoritu, a dokonce i tyranický temperament. Srovnání nebylo úplně mimo. V jiné době a za jiných okolností mohl Kowalski klidně stát u kormidla škuneru vyplouvajícího

na lov tuleňů. Nebyl vysoký, ale jakmile vstoupil do místnosti plné policistů, každý okamžitě poznal, že je alfa samec. Servaze překvapilo, že u vchodu do policejního ředitelství spatřil Kowalského Kawasaki Z1. Vždyť mu včera šéf skupiny řekl, že přijede až v podvečer. Byl sice pátek, ale nebyl to pátek jako ty ostatní. Během víkendu měla jedna soukromá společnost přestěhovat většinu nábytku, spisů a zařízení do čísla 23 na bulváru de l'Embouchure, kde mělo být nové sídlo policejního ředitelství a kriminální policie. Proto byly zadržovací vazby a výsledky omezeny na minimum a vrchní inspektor Kowalski měl dozajista jinou práci než balit věci do krabic. Servaz si pomyslel, že asi změnil plány. Přehodil bundu přes opěradlo židle a podíval se na cedulku:

Servaz
2. patro
kancelář 212

Stejná cedulka byla nalepená na elektrickém psacím stroji značky Brother, na kovové skříně, na věšáku... Totéž platilo o osobních počítačích Dell, které ještě nezapojili a které už pár měsíců ležely ve skladišti... Tentokrát se věci nedělaly jen tak napůl. Vyšel na chodbu a zamířil k jejímu konci. Kriminální brigáda zabírala celé jedno patro. Jako vždycky tu vládla poněkud chaotická atmosféra, ale teď se zdálo, že chaos nabyl doposud neznámých rozměrů. Lidé pobíhali všemi směry, muži v kravatách nosili krabice plné spisů a všude vládl neuvěřitelný zmatek. Policejní důstojníci vyklízeli kovové skříně a zásuvky v kancelářích, třídili papíry,

Sestry

které si chtěli odnést s sebou, a ostatní házeli do košů, které přeté-kaly jako kanály při záplavách.

Našel Kowalského v rozhovoru s Manginem, jedním z vyšet-řovatelů, vysokým chlapem s holou hlavou a nezdravou suchou pokožkou. Oba zvedli hlavy, když vstoupil. Okamžitě byl ve stře-hu. *Něco v jejich pohledech...* Zazvonil telefon a Kowalski k němu přiskočil.

„Ano... já vím... už jedeme!“ křikl a zavěsil.

Otočil se k Servazovi a chystal se něco říct, ale v tu chvíli te-lefon zazvonil znovu. Kowalski zvedl sluchátko, chvílku poslou-chal, křikl „OK“ a pak zavěsil. Ve vedlejší kanceláři taky zazvonil telefon. Servaz si uvědomil, že mu srdce buší rychleji. Co se děje?

„Servazi,“ štěkl Kowalski, „ty...“

„Šéfe!“ křikl na něj někdo z vedlejší kanceláře.

„Minutu, kurva!“ odpověděl šéf skupiny.

Oči mu zářily vzrušením a mladý policista cítil, že se i jeho zmocňuje horečka jako nakažlivá nemoc. Znovu zazvonil telefon a Kowalski prudce vytrhl sluchátko z podstavce.

„Už jedeme! Ničeho se nedotýkejte! Ten, kdo zasviní místo činu, bude mít co dělat se mnou!“

„Dvě holky,“ vysvětloval šéf skupiny. „Tak dvacet, pětadvacet let. Určitě studentky. Možná sestry... Našli je mrtvé na ostrově Ra-mier. Přivázané ke stromům a oblečené... *do šatů k prvnímu sva-tému přijímání*. Nebo do něčeho podobného.“

Servaz v duchu zpracovával informace. Dvojnásobná vražda. Dvě studentky. Pro člena kriminální brigády to představovalo se-mifinále olympijských her.

Cítil, jak jeho tep nabral čtvrtý rychlostní stupeň.

„Kdo je našel?“

„Nějaký chlap, který vesloval na Garonně.“ Kowalski se podíval do poznámek. „Jmenuje se François-Régis Bercot. To je teda jméno!“

„Co ještě víme?“

Kowalski se usmál. Měl rád, když zelenáči zapojovali mozek. Okamžitě odhadl potenciál, který v sobě ten kluk měl, a taky schopnost nekonvenčního myšlení, které bylo v této profesi trumfem, ale zároveň nevýhodou.

„V tuto chvíli nic.“

„Naaranžovaná scéna...“, zamyslel se Servaz nahlas.

Kowalski se s úsměvem tygra podrbal ve vousech. Hladového tygra.

„Počkejme, až to uvidíme... Žádné uspěchané závěry... Jestli ti chlapi z bezpečnostní služby nefantazírovali a ty holky mají na sobě takové pitomé oblečení... Jak se tomu říká? Podle hudebního stylu?“

Otočil se k Manginovi.

„Grunge?“ zeptal se Mangin a dvěma prsty dál bušil do psacího stroje.

„Jo. Grunge.“

Telefon znovu zazvonil. Servaz si uvědomil, jak může být takové zvonění iritující. Možná brání starým mazákům usnout. Kowalski chvíli poslouchal, pak řekl jen „díky“, zavěsil a vstal. Popadl koženou motorkářskou bundu se spoustou zipů. Otevřel zásuvku psacího stolu a vyndal z něj poznámkový blok a služební zbraň.

Sestry

Vzápětí se jeho vousatý obličej skoro dotkl Martinovy tváře a Martin ucítil jeho dech páchnoucí cigaretami a odpornou kávou z místního automatu.

„Hele, mladej, to je tvůj první skutečný případ. Tak poslouchej, pozoruj a uč se.“

4.

Kapitola, v níž zmizí křížek

Noční můra, která bude trvat dlouhých pětadvacet let, začala dvěma mladými dívkami v bílých šatech. To dopoledne se deštivé nebe roztahovalo v nuancích šedivé barvy, od perleťové šedivé až po černá mračna na západě. Bylo to nebe bez smilování, které svědčilo o absenci naděje. Déšť bubnoval do střech aut, když zaparkovali na malém parkovišti univerzitního městečka, a doprovázel je až k pásce označující bezpečnostní hranici v lesíku na jižním okraji ostrova. Za stromy se městští strážníci zoufale snažili udržet plachtu chránící místo zločinu před lijákem. Dva z nich drželi nad oběťmi roztažené deštníky. Náhle se plachta nafoukla jako balon, vyklouzla jim z rukou a obtočila se kolem stromu. Strážníci se k ní rozběhli. Jeden z techniků si ruchu kolem sebe vůbec nevšímal a fotografoval. Blesky jeho fotoaparátu bičovaly obě těla, šaty nasáklé vodou, lesknoucí se kmeny stromů, promáčenou zem, samotný déšť i siluety policistů v tmavých uniformách. Servaze napadlo, že v takovém počasí musí být místo zločinu úplně zničené.

Jakmile dorazili, Kowalski začal štěkat rozkazy. Snažil se do tohoto blázince vnést pořádek a stanovit hierarchii, která nevyhnutelně panuje na všech místech zločinu. Nejprve vynadal jednomu

Sestry

strážníkovi, který kouřil v blízkosti obětí. Byl to mladý chlapec se zarudlýma očima, který se trásl jako osika. Pak si vzal na paškál strážníky, kteří zápasili s plachtou, jíž se jim konečně podařilo upevnit mezi stromy. Plachty neměly jen chránit místo činu před deštěm, ale taky zabránit zvědavým pohledům a objektivům novinářů proniknout až k obětem. Zvědavci, tlačící se kolem, se skládali většinou ze studentů ze sousedního univerzitního městečka. Kowalski nařídil policejnímu fotografovi, který dělal detailní i široké záběry, aby mu vyfotografoval i přítomný dav a SPZ aut stojících na parkovišti.

Servaz sledoval tu absolutní hrůzu v dešti z místa mezi stromy. Ostré světlo fotoblesků dodávalo tělům obou dívek jakousi hypnotickou, zneklidňující podobu. Servaz měl pocit, že se dívky snad brzy probudí, zvednou hlavy a zahledí se na ně svýma prázdnýma očima.

Kowalski na něj zamával a pak oba blátem zamířili k soudnímu lékaři a snažili se přitom nepošlapat možné stopy, což bylo v tom všeobecném blázinci, který tu panoval, spíš zbožným přáním než realitou.

„Zdravím, inspektore,“ řekl doktor. Seděl u obětí na bobku a ani se neotočil.

„Zdravím, doktore,“ odpověděl Kowalski. „Vypadá to, že jsme vám zkazili víkend.“

„Moje dcera se příští sobotu vdává, aspoň jsem mohl vypadnout z domu.“

Doktor právě odhrnoval vlasy jedné z obětí a světlo baterky zamířil na její mokrý zátylek. Servaz polkl. Dlouhé zmáčené vlasy, takřka ještě dětská tvář a její „převlek“, to všechno působilo,

že vypadala jako strašidelná panenka v životní velikosti. Ve světle baterky byly vidět kapky deště na jejím nevinném obličejí, akné, zkrátka všechny detaily, jako například světlé řasy perlicí se deštěm, které jako by se chvěly. Na okamžik měl Servaz skutečně pocit, že otevře oči.

„Tak co?“ zeptal se Kowalski.

„Ještě minutu,“ odpověděl lékař.

Narovnal se. Byl menší než oni a menší než všichni přítomní muži, ale vyzařovala z něj autorita. Jmenoval se Klas (Klas a Kowalski, „Dvě Káčka“, jak říkali v kriminální brigádě.). Otočil se, aby prohlédl druhé tělo, nacházející se asi tři metry od toho prvního.

„Když vezmu v potaz to, co vidím, a nebudu z toho dělat žádné předčasné závěry, myslím, že ten muž nebo žena, který to spáchal – ačkoli hypotéza, že by to mohla být žena, mi připadá nepravděpodobná – na ty dvě holky čekal. Přišel k nim zezadu... Tuhle udeřil velmi surově do zátylku,“ řekl a ukázal na dívku, kterou právě prohlédl a jejíž obličej zůstal nedotčený. „Musela okamžitě ztratit vědomí... Ta druhá se asi otočila a on ji uhodil do tváře... Pak se na ní vyřádl. Proč, to mi musíte říct vy.“

Klas si osušil skla brýlí. Posadil se na bobek ke druhému tělu a rukou v rukavici opatrně zvedl dívčinu bradu. Servaz měl pocit, že se mu ohryzek vzpříčil někde v polovině hrtanu. Na okamžik odvrátil pohled, ale pak se jeho oči znovu vrátily k opuchlému masu. Dívka nebyla jen zavražděná, ale stala se cílem absolutní zuřivosti a vzteku. Nos, oční oblouky a lícni kosti pod ranami doslova explodovaly. Byly rozdrcené jako brambory a proměnily se v kaši. Oči zmizely pod napučenými víčky, na nichž se daly rozpoznat jen řasy. Chyběla polovina zubů. Byl to tak strašný pohled, že

Sestry

se nedal racionálně vysvětlit. Obraz znesvěceného života, plivanec do tváře lidskosti. Servaz cítil chlad a zároveň horkost, jako kdyby jeho hlavu zachvátil požár a v žaludku se mu rozpouštěly ledové kostky. Na okamžik pod ním povolily nohy, takže se lekl, že omdlí. Než promluvil, zhluboka se nadechl.

„Proč zmlátil jenom tu jednu?“ zeptal se a všiml si, že jeho hlas zní stejně falešně jako rozladěná struna na kytáře.

Kowalski se k němu otočil a zahleděl se na něj. Očividně přemýšlel o stejné věci. Servaz si všiml, že jeho šéf už neměl v obličeji lhostejný výraz jako obvykle.

„Byla znásilněná?“ zeptal se.

Patolog nadzvedl spodní okraj šatů.

„Myslím, že ne... Každopádně žádné stopy sexuálního násilí nevidím ... Ale to nám potvrdí až pitva.“

Servaz viděl, jak si i šéf sedl k oběti na bobek a jak se rukou v rukavici dotkl dřevěného křížku, který měla dívka na krku pod zakrváceným obličejem.

„Šaty k prvnímu svatému přijímání, křížky...“ Kowalski se otočil k první oběti. „Proč ta druhá žádný křížek nemá?“

„*Pojďte se podívat...*“

Patologův hlas... Klas se vrátil k první oběti. K té, jejíž zátylek před chvílí tak pečlivě zkoumal. Servaz s Kowalskim k němu přišli a sklonili se nad dívkou. Doktor jí znovu opatrně odhrnul vlasy.

„Vidíte?“

Křehkou, bledou šiji měla pokrytou zaschlou krví. Ve světle baterky vypadala skoro černá, ale dole na krku se nacházela světlejší stopa v barvě kůže. Několik milimetrů široká horizontální linka, prosvítající v zaschlé krvi.

Stopa po šňůrce... Stejně, jako měla ta druhá oběť. Šňůrka a na jejím konci dřevěný křížek.

Kowalski si vedle mladé ženy přidřep. Když zvedl její obličej, panenky mu zářily jako dvě rozžhavené kuličky. Černé miniaturní panenky uprostřed oční duhovky.

„Někdo ho sundal. Poté co krev zaschla... Kurva, někdo tý holce sundal křížek, když už byla mrtvá!“

„Možná se vrah vrátil, protože si chtěl vzít nějaký suvenýr,“ řekl Martin.

Kowalski se na něj pohrdavě podíval.

„Tohle není epizoda ze seriálu *Columbo*. Tady vyslovujeme hypotézy, až když máme konkrétní stopy.“

Servaz se ovládl a mlčel.

„Hypotéza toho kluka není zas tak pitomá,“ namítl patolog.

Podrážděný Kowalski ukázal hlavou na dav studentů shromážděných za páskou.

„Ano. A mohl to být taky jakýkoli pošuk, který sem dorazil před námi a chtěl ohromit svou přítelkyni nebo kamarády... Anebo chlap, který už měl první křížek a vrátil se pro druhý... A proč téhle rozmlátil obličej a té druhé ne? Proč měly na sobě ty šaty? Proč křížky? *Proč, proč, proč...* Do prdele, když v tomhle stadiu začneme chrlit hypotézy, zavřeme si dveře, místo abychom je otevřeli. Tak s tím přestaňme...“

Otřel si obličej. Vypadal unaveně, pleť měl bílou jako sádra. V rue du Rempart-Saint-Étienne kolovaly řeči, že Léo Kowalski trpí nespavostí a za celé roky se pořádně vyspal jenom jednou. Bylo to kvůli všem těm mrtvolám? Taký se říkalo, že chlastá, vymetá noční podniky a spí s prostitutkami. Otočil k Servazovi

Sestry

umáčený obličej s vousy plnými kapek deště. Servaz četl v šéfových očích němou otázku. Všichni byli promočení, voda jim stékala pod bundy a byli cítit blátem. Z říčního ramene stoupal pach močálu. Ve světle baterek, křižujících mezi stromy, vypadala celá scéna poněkud přehnaně. Vládla tam bojovná atmosféra a kolem to vypadalo jako válečné pole. Oni byli vojáky, kteří čelí neviditelnému nepříteli. Anebo to připomínalo scénu z natáčení.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se konečně Kowalski a v Servazově mysli takhle otázka zazněla jako ozvěna té, kterou mu před několika hodinami položila Alexandra.

Je pravda, že pořad bylo toho proklátého osmadvacátého. Na chvíli na to úplně zapomněl.

„Ano,“ zalhal.

Viděl, jak na něj šéf skupiny pořad hledí. Nebyl hloupý. Když mu položil ruku na rameno, byl mu za tohle gesto vděčný.

„Tati, je Teddy v nebi?“

„To já nevím, synku.“

„Ty nevíš, jestli je Teddy v nebi?“

„Nemyslím, že existuje nebe. Aspoň ne takové.“

„Tak kde Teddy je?“

„Nikde.“

„Nikde? To znamená kde?“

„Nikde je nikde.“

„Teddy je určitě někde, tati.“

„Ne, synku. Teddy už není, to je vše.“

Propukl v nezastavitelný pláč.